

the outcome of the economic courts of Ukraine in 2012 and objectives for 2013: Plenum SECU from 21.02.2013 № 5 // Bulletin of economic justice from 2013. – 2013 p. – № 2. – p. 17. :[in Ukraine]

13. Про підсумки роботи господарських судів України у 2011 році та завдання на 2012 рік: Постанова Пленуму ВГСУ від 23.03.2012 № 1 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0001600-12/print1381411931371716> On the outcome of the economic courts of Ukraine in 2011 and objectives for 2012: Plenum SECU from 23.03.2012 № 1 // [Electronic resource]. – Access mode: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0001600-12/print1381411931371716>: [in Ukraine]

NAMIASENKO O. SOME QUESTIONS OF ABUSE OF PROCEDURAL RIGHTS IN ECONOMIC LEGAL PROCEEDINGS

УДК: 35.073.53:657.422.8

Ю. О. Шматова,
к.ю.н., старший викладач кафедри
правового регулювання економіки
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»¹

ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ ПРОБЛЕМИ КОНТРОЛЮ ЗА ПРОВЕДЕННЯМ ПРОЦЕДУР ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ

Досліджено поняття «контроль», «державні закупівлі» та визначено категорію «контроль за проведенням процедур державних закупівель». Проаналізовано сучасний стан здійснення контролю за проведенням процедур державних закупівель, а також виявлені проблеми у цій сфері та запропоновані шляхи щодо їх розв'язання.

Ключові слова: контроль, державні закупівлі, контроль за проведенням процедур державних закупівель, Закон України «Про здійснення державних закупівель».

Research the concept «control», «Public Procurement» and defined the category of «control over the conduct of government procurement.» The current state control over the conduct of public procurement procedures, as well as any problems in this area and the ways to solve them.

¹ Shmatova Julia, Candidate of Law sciences, senior lecturer in department of legal regulation of economy «Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman».

Keywords: control, procurement, supervision over public procurement procedures, the Law of Ukraine «On Public Procurement».

Постановка проблеми. На сьогодні функціонування системи державних закупівель є одним з пріоритетних напрямів розвитку економіки та однією з найбільш гострих проблем. Адже, щороку держава здійснює закупівлю товарів та послуг на мільярди гривень для виконання покладених на неї функцій: національна оборона, утримання доріг та земель загальнодержавного призначення, забезпечення освіти та охорони здоров'я тощо. І саме тому ефективним інструментом для виконання основних завдань державних закупівель має бути їх правове забезпечення.

Аналіз останніх наукових досліджень. Внаслідок динамічності відносин, що складаються під час здійснення державних закупівель, та систематичного внесення змін до законодавства виникає велика кількість невирішених питань, що потребують додаткового вивчення. Здійсненню державних закупівель присвячено праці вітчизняних авторів, зокрема, М. Галушак, Н. Ткаченко, Р. Прилуцького, О. Віхрова, Р. Михайлик, О. Вернигори та інших. Як показав аналіз наукових розробок у даній сфері, останні опосередковано висвітлюють окремі аспекти і не вирішують наявні проблеми, що притаманні здійсненню контролю за проведенням процедур державних закупівель.

Мета та завдання дослідження. Метою статті є з'ясування сутності контролю за проведенням процедур державних закупівель, а також виявлення практичних проблем у цій сфері та запровадження шляхів їх вирішення.

Для досягнення поставленої мети вирішуються наступні завдання:

здійснити аналіз національного законодавства щодо здійснення державних закупівель в Україні;

визначити поняття «контроль за проведенням процедур державних закупівель»;

проаналізувати компетенцію органів, що здійснюють контроль за проведенням процедур державних закупівель;

визначити проблеми та сформулювати пропозиції щодо вдосконалення законодавства у цій сфері.

Викладення основного матеріалу. Під час здійснення державних закупівель функціонує система органів влади, наділених компетенцією щодо формування та реалізації державної політики

у сфері закупівель, використовуючи для цього відповідні форми і методи.

Згідно зі статтею 19 Конституції України [1] органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Здійснення державного регулювання та контролю у сфері державних закупівель регламентується Законом України «Про здійснення державних закупівель» та іншими нормативно-правовими актами [2].

Закон України «Про здійснення державних закупівель», зокрема ст. 7 визначає органи, які здійснюють регулювання, координацію та контроль у сфері закупівель і встановлює основні функції та обов'язки таких органів державної влади [2].

Для дослідження системи органів, що здійснюють контроль за проведенням процедур державних закупівель, необхідно перш за все, з'ясувати що являє собою поняття «контроль за проведенням процедур державних закупівель».

Дослідження науковців показало, що на сучасному етапі розвитку юридичної науки відсутнє трактування терміну «контроль за проведенням процедур державних закупівель», що викликає неоднозначність у трактуванні даного поняття. Така ситуація виникла у зв'язку з тим, що контроль над закупівельною діяльністю нещодавно було виділено в окремий напрямок роботи контролюючих органів. Отже, з метою вирішення даного проблемного питання, слід провести теоретичний аналіз понять «контроль» та «державні закупівлі».

Щодо трактування терміну «контроль» у науковців єдиної думки немає, тому його визначають через категорії: «процес», «нагляд», «діяльність органів» тощо [10, ст. 55]. Ми вважаємо, що для визначення категорії «контроль за проведенням процедур державних закупівель» найбільш прийнятним є трактування контролю як «виду управлінської діяльності органів», оскільки даний контроль є державним і його здійснення покладається на певне коло державних органів.

Система державних закупівель сформувалась в окремий правовий інститут порівняно нещодавно. Відповідно до Закону України «Про здійснення державних закупівель» (далі – Закон) державні закупівлі – це придбання замовником товарів, робіт і послуг у порядку, встановленому цим Законом [2].

Стосовно поняття «державні закупівлі» то зауважимо, що воно є результатом поєднання двох понять, де «закупівля» вказує безпосередньо на процес, а «державна» на суб'єкт його здійснення – державу.

Іншими словами, державними закупівлями є суми грошей, витрачені на товари та послуги, що безкоштовно надаються населенню. Тому суб'єкти, що планують і виконують процедури державних закупівель постійно контролюються державними органами.

На нашу думку, під процедурою державної закупівлі слід розуміти – порядок придбання замовником товарів, робіт і послуг.

Закон передбачає наступні основні процедури державних закупівель:

- А) відкриті торги;
- Б) двоступеневі торги;
- В) запит цінових пропозицій;
- Г) попередня кваліфікація учасників;
- Д) переговорна процедура закупівлі [2].

Органи, які уповноважені на здійснення контролю у сфері закупівель, не мають права втручатися у проведення процедур закупівель. Вони залучаються після проведення процедур державних закупівель.

З огляду на викладене, пропонуємо доповнити ст. 1 Закону України «Про здійснення державних закупівель» наступним чином: **«контроль за проведенням процедур державних закупівель»** – це вид управлінської діяльності органів влади щодо перевірки дотримання порядку придбання замовником товарів, робіт і послуг за державні кошти з метою мінімізації порушень у цій сфері.

Відповідно до ст. 7 ЗУ «Про здійснення державних закупівель», функцію регулювання і координації надано лише одному суб'єкту – Міністерству економічного розвитку і торгівлі, а повноваження щодо контролю у цій сфері розподілено між різними державними органами, відповідно до їхньої вузької компетенції [2].

Отже, контроль у сфері державних закупівель віднесено до компетенції Рахункової палати, Антимонопольного комітету України, Державної фінансової інспекції.

Уповноважений орган здійснює регулювання та координацію у сфері закупівель у межах повноважень, визначених цим Законом [2]. Уповноваженим органом є центральний орган виконав-

чої влади, що реалізує державну політику у сфері державних закупівель. На даний час таким органом виступає Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, яке згідно з Положенням про Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, затвердженим Указом Президента України від 31.05.2011 № 634/2011, є спеціально уповноваженим органом у сфері державних закупівель [5].

Так, Закон визначає основні функції Уповноваженого органу, серед яких:

— розроблення і затвердження нормативно-правових актів, необхідних для виконання цього Закону, зокрема стандартної документації конкурсних торгів; порядку визначення предмета закупівлі; порядку здійснення моніторингу закупівель; порядку розміщення інформації; повідомлення про внесення змін до договору, звіту про виконання договору про закупівлю тощо;

— моніторинг закупівель, який полягає у систематичному спостереженні за проведенням замовниками процедур закупівель з метою аналізу їх ефективності та належного дотримання і запобігання порушень законодавства у сфері державних закупівель та наданні рекомендаційних висновків;

— підготовка та подання до Кабінету Міністрів України, Рахункової палати кварталних звітів про стан закупівель;

— узагальнення практики здійснення закупівель, у тому числі міжнародної; інформування громадськості про політику та правила державних закупівель.

— забезпечення функціонування безоплатного веб-порталу Уповноваженого органу тощо [2].

Як вбачається із положень Закону, Уповноважений орган не наділений повноваженнями здійснювати безпосередній контроль, ні за проведенням процедур закупівель, ні за суб'єктами сфери закупівель. Зазначений центральний орган виконавчої влади здійснює виключно координацію та регулювання у системі державних закупівель.

Даний орган може вживати заходів щодо забезпечення ефективного та раціонального використання бюджетних коштів, максимальної їх економії під час здійснення державних закупівель. Також повідомляє центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері фінансового державного контролю і ініціює співробітництво з правоохоронними органами. У разі виявлення фактів порушення законодавства у сфері закупівель

подає до правоохоронних органів матеріали про виявлені порушення. Орган здійснює співробітництво з органами Антимонопольного комітету України щодо виявлення фактів порушень законодавства про захист економічної конкуренції у сфері закупівель та з державними органами щодо запобігання проявам корупції у сфері закупівель [2].

Таким чином, законодавець розмежував функції щодо здійснення регулювання та контролю закупівельної сфери з метою незаангажованості таких структур, відсутності корупційних ризиків, які можуть виникати при здійсненні одним органом державної влади одразу і нормотворчої і контрольної функцій.

Органом, який безпосередньо наділеними функціями контролю у сфері державних закупівель є Рахункова палата України [3] та центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного фінансового контролю, яким відповідно до Положення, затвердженого Указом Президента від 23.04.2011 № 499/2011, є Державна фінансова інспекція України [9].

Рахункова палата України відповідно до Закону України від 11.07.1996 № 315/96-ВР «Про Рахункову палату України» є постійно діючим органом контролю, який утворюється Верховною Радою України, підпорядкований і підзвітний їй [3].

Рахункова палата здійснює свою діяльність самостійно, незалежно від будь-яких інших органів держави.

Слід вказати, що саме Рахунковою палатою України здійснюється контроль за виконанням законів України та загальнодержавних програм в частині, що стосується використання коштів Державного бюджету України, а також перевірка виконання функцій, покладених на Уповноважений орган та підготовка звітів про висновки і пропозиції за результатами таких перевірок.

Таким чином, на цей орган покладено функції як із здійснення контролю за фактичним використанням державних коштів в межах Державного бюджету України, так і за виконанням на практиці нормативно-правових актів, зокрема і Закону та, розроблених для його реалізації, підзаконних актів.

Наступним органом, який реалізує функцію контролю у сфері державних закупівель є Державна фінансова інспекція України (далі – Держфінінспекція) [9]. Відповідно до Положення про Державну фінансову інспекцію України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 06 серпня 2014 р. № 310

Державна фінансова інспекція України (Держфінінспекція) є центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері державного фінансового контролю. Основними завданнями її є реалізація державної політики у сфері державного фінансового контролю, а також внесення пропозицій щодо її формування [6].

На Держфінінспекцію покладені функції державного фінансового контролю за використанням і збереженням державних фінансових ресурсів, необоротних та інших активів, правильністю визначення потреби в бюджетних коштах та взяттям зобов'язань; ефективним використанням коштів і майна, станом і достовірністю бухгалтерського обліку і фінансової звітності у міністерствах та інших органах виконавчої влади, державних фондах, фондах загальнообов'язкового державного соціального страхування, бюджетних установах і суб'єктах господарювання державного сектору економіки, а також на підприємствах, в установах та організаціях, які отримують (отримували у періоді, який перевіряється) кошти з бюджетів усіх рівнів; дотриманням законодавства про державні закупівлі тощо.

Держфінінспекцією здійснюється державний фінансовий контроль шляхом проведення інспектування у формі планових та позапланових ревізій певного комплексу чи окремих питань фінансово-господарської діяльності підприємств, установ та організацій, державного фінансового аудиту та перевірки державних закупівель [6].

Державні фінансові інспектори в ході перевірок організації та здійснення об'єктами контролю закупівель товарів, робіт та послуг насамперед звертають увагу на дотримання законодавства при створенні комітету з конкурсних торгів; дотримання порядку вибору процедур закупівель; дотримання порядку розгляду та оцінки конкурсних пропозицій, визначення переможця, акценту конкурсної пропозиції переможця торгів; відповідність умов укладених договорів вимогам документації конкурсних торгів; аналіз закупівельних цін тощо.

У підсумку своєї діяльності, у випадках передбачених статтею 164–14 Кодексу України про адміністративні правопорушення, за порушення законодавства у сфері закупівель працівники Держфінінспекції складають адміністративні протоколи, що передбачають штраф у розмірі від семисот до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян [7].

Слід зазначити, що наразі кримінальна відповідальність за порушення процедур закупівель не передбачена. Проте, у разі доведення правоохоронними органами фактів, що у діях посадових осіб Держфінінспекції містяться ознаки злочину, такі посадові особи можуть нести кримінальну відповідальність за статтею 364 Кримінального кодексу України (зловживання владою або службовим становищем) [8].

За новим законом, у системі державних закупівель є орган оскарження, до якого може бути подано скаргу на порушення процедури закупівлі. Таким чином, Антимонопольний комітет України є органом оскарження з метою захисту прав та законних інтересів осіб, пов'язаних з участю у процедурах державної закупівлі, створює постійно діючу адміністративну колегію з розгляду скарг про порушення законодавства у сфері державних закупівель. Рішення постійно діючої адміністративної колегії приймаються від імені Антимонопольного комітету України [4].

Постійно діюча адміністративна колегія Антимонопольного комітету України з розгляду скарг про порушення законодавства у сфері державних закупівель діє у складі трьох державних уповноважених Антимонопольного комітету України.

Законом також встановлено імперативну норму, згідно з якою член постійно діючої адміністративної колегії, який є пов'язаною особою з суб'єктом оскарження або замовником, не може брати участі у розгляді та прийнятті рішень щодо такої скарги. Він повинен бути замінений на час розгляду і прийняття рішення щодо такої скарги іншим державним уповноваженим Антимонопольного комітету України, що визначається Головою Антимонопольного комітету України.

При цьому порядок оскарження процедур закупівель встановлений статтею 18 Закону [2]. Разом з тим, рішення органу оскарження оформляється у письмовій формі і містить таку інформацію, як: найменування органу оскарження; короткий зміст скарги; мотивувальну частину рішення; резолютивну частину рішення; строк оскарження рішення.

Підсумовуючи зазначене, можна дійти висновку, що орган оскарження є так званою квазі-судовою інституцією. Рішення органу оскарження набирають чинності з дня їх прийняття та є обов'язковими для виконання замовниками та особами, яких вони стосуються, та можуть бути оскаржені суб'єктом оскарження,

замовником до суду протягом 30 днів з дня, коли особа дізналася про його прийняття.

Враховуючи міжнародний досвід зазначимо, що європейське законодавство не встановлює обов'язку існування окремого інституційного органу щодо оскарження, адже оскаржити рішення, дії чи бездіяльність замовників, що порушують права учасників можливо виключно до суду.

Однак, протягом декількох років в Україні, мало місце поєднання вказаних функцій спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань координації закупівель товарів, робіт і послуг за державні кошти (яким виступало Міністерство економіки України), що в свою чергу могло мати наслідком конфлікт інтересів повноважень цього органу. У зв'язку з необхідністю розмежування функцій регулятора та органу оскарження, в Україні був створений спеціальний орган. Отже, наявність окремого самостійного органу оскарження обумовлена не лише потребою гармонізації вітчизняного законодавства із законодавством європейським.

У цілому, проблемним та відкритим залишається питання практичної співпраці контролюючих органів влади з метою злагодженої взаємодії, направленої на подолання корупційних зловживань та системних правопорушень у сфері державних закупівель. Тому, виникає доцільність запропонувати розробку спільного наказу між органами, які здійснюють прямий і опосередкований контроль та регулювання у сфері державних закупівель.

Зазначена пропозиція викликана нагальною потребою у налагодженні співпраці між:

Уповноваженим органом та органом оскарження;

Уповноваженим органом та Державною фінансовою інспекцією України;

Уповноваженим органом та правоохоронними органами держави, такими як органи прокуратури (Генеральна прокуратура України) та органи внутрішніх справ (Міністерство внутрішніх справ України).

Функціонально можливість співпраці між переліченими органами закладена у чинному Законі. Однак, практична реалізація спільних заходів, направлених на вироблення дієвого механізму недопущення порушень законодавства у сфері закупівель, має віднайти своє фундаментальне відображення у спільному нормативному акті, затвердженому вище переліченими державними

органами влади. Адже на сучасному етапі здійснюється виключно формальна діяльність, замість вироблення колективних узгоджених міжвідомчих дій, спрямованих саме на попередження порушень законодавства у сфері закупівель.

Доцільність прийняття такого наказу, насамперед, обумовлена у багатьох випадках неможливістю доведення до логічного завершення виявлених порушень законодавства у закупівельній сфері та розрізненістю позицій органів, які уповноважені координувати, регулювати та контролювати закупівельну сферу.

Таким чином, прийняття спільного наказу дозволить закріпити ефективний механізм співпраці між органом, що роз'яснює положення Закону, органом, який, не враховуючи роз'яснень, приймає протилежні за змістом рішення за результатом розгляду скарг. А також органом, що, здійснюючи фінансовий контроль, не володіє інформацією щодо проведеного моніторингу такої закупівлі на відповідність законодавству та, органами, що необгрунтовано втручаються у закупівельні процедури.

У свою чергу, спільний наказ має безпосередньо містити положення щодо:

а) взаємного регулярного обміну аналітичною інформацією щодо стану системи державних закупівель та виявлених проблем, які виникають при практичному застосуванні правової бази;

б) проведення спільних заходів моніторингового і контрольного характеру щодо попередження та виявлення фактів порушення законодавства у сфері закупівель;

в) проведення спільних нарад та семінарів з метою посилення роз'яснювальної роботи для суб'єктів сфери державних закупівель у контексті виконуваних кожним органом функцій;

г) узгодження пропозицій щодо необхідності та доцільності внесення і коректності викладення змін до правової бази, що регулює закупівельну сферу.

Передбачається, що за результатом міжвідомчої координації та співпраці, шляхом прийняття спільного наказу Міністерства економічного розвитку і торгівлі, Антимонопольного комітету України, Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Державної фінансової інспекції України у закупівельній сфері, буде досягнуто:

спрощення навантаження на замовників, шляхом зменшення кількості перевірок, які здійснюються окремо вище переліченими органами, пересікаючись не тільки у часовому періоді проведен-

ня таких заходів, а і щодо однієї і тієї самої процедури закупівлі, яка є предметом контрольного або моніторингового заходу;

злагодженої координації дій, яка дозволить не тільки вчасно виявляти порушення законодавства, а і притягувати до відповідальності за виявлені правопорушення;

поглиблення правової досвідченості замовників та учасників державних закупівель за результатами участі у спільних роз'яснювальних семінарах.

Крім того, з метою удосконалення контролю за проведенням процедури державних закупівель, було б доцільним включити до Закону норми щодо обов'язковості проходження професійних кваліфікованих тренінгів з питань організації та здійснення процедур закупівель членами комітету конкурсних торгів. Для обґрунтування такої пропозиції слід повернутись до попередньої редакції Закону України «Про здійснення державних закупівель», прийнятій ще у 2010 році, яка містила функцію Уповноваженого органу щодо організації та затвердження порядку проходження навчання спеціалістів у сфері здійснення закупівель та підвищення кваліфікації.

Очікуваним результатом, на нашу думку, стане запровадження практики проведення тренінгів безпосередніми фахівцями у сфері державних закупівель та підвищення рівня кваліфікації посадових осіб замовників, які відповідальні за організацію та здійснення закупівель, отримуючи актуальну інформацію та практичні навички із першоджерела. Це в свою чергу підвищить ступінь відповідальності замовника, а також надасть можливість під час здійснення перевірок мінімізувати порушення у цій сфері.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Конституція України: [прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 26 червня 1996 р.] // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141. Konstituciya Ukrayiny: [pryinyata na pyatij sesiyi Verhovnoyi Rady Ukrayiny 26 chervnya 1996 r.] // Vidomosti Verhovnoyi Rady Ukrayiny. – 1996. – № 30. – St. 141.

2. Про здійснення державних закупівель: Закон України від 10 квітня 2014 р. № 1197-VII // Голос України. – 2014. – №78. Pro zdzijsnennya derzhavnykh zakupivel: Zakon Ukrayiny vid 10 kvitnya 2014 r. № 1197-VII // Golos Ukrayiny. – 2014. – № 78.

3. Про Рахункову палату України: Закон України від 11 липня 1996 р. № 315/96-ВР// Голос України. – 1996. – № 204. Pro Raxunkovu palatu

Ukrayiny: Zakon Ukrayiny vid 11 lyunya 1996 r. № 315/96-VR// Golos Ukrayiny. – 1996. – №204.

4. Про Антимонопольний комітет України: Закон України від 26 листопада 1993 р. № 3659-ХІІ // Голос України. – 1993. Про Antymonopolnyj komitet Ukrayiny: Zakon Ukrayiny vid 26 lystopada 1993 r. № 3659-ХІІ // Golos Ukrayiny. – 1993.

5. Указ Президента України «Про затвердження Положення про Міністерство економічного розвитку і торгівлі України» від 31 травня 2011 р. № 634/2011 // Урядовий кур'єр. – 2011. – № 104. Ukaz Prezydenta Ukrayiny «Pro zatverdzhennya Polozhennya pro Ministerstvo ekonomichnogo rozvytku i torgivli Ukrayiny» vid 31 travnya 2011 r. № 634/2011 // Uryadovij kuryer. – 2011. – №104.

6. Постанова Кабінету Міністрів «Про затвердження Положення про Державну фінансову інспекцію України» від 6 серпня 2014 р. № 310 // Урядовий кур'єр. – 2014. – № 144. Postanova Kabinetu Ministriv «Pro zatverdzhennya Polozhennya pro Derzhavnu finansovu inspekciyu Ukrayiny» vid 6 serpnya 2014 r. № 310 // Uryadovij kuryer. – 2014. – № 144.

7. Кодекс про адміністративні правопорушення: Закон України від 07 грудня 1984 р. № 8073-Х // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1984. – № 51. – Ст. 1122. Kodeks pro administratyvni pravoporushennya: Zakon Ukrayiny vid 07 grudnya 1984 r. № 8073-Х // Vidomosti Verhovnoyi Rady URSR. – 1984. – № 51. – St. 1122.

8. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05 квітня 2001 р. № 2341-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25. – Ст. 131. Kryminalnyj kodeks Ukrayiny: Zakon Ukrayiny vid 05 kvitnya 2001 r. № 2341-III // Vidomosti Verhovnoyi Rady Ukrayiny. – 2001. – № 25. – St. 131.

9. Указ Президента України «Про затвердження Положення про Державну фінансову інспекцію України» від 23 квітня 2011 р. № 499/2011 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 31. – Ст. 1325. Ukaz Prezydenta Ukrayiny «Pro zatverdzhennya Polozhennya pro Derzhavnu finansovu inspekciyu Ukrayiny» vid 23 kvitnya 2011 r. № 499/2011 // Oficijnyj visnyk Ukrayiny. – 2011. – № 31. – St. 1325.

10. Ю.О. Голуб Сутність та роль контролю державних закупівель у сучасних умовах / Голуб Ю.О. // Механізм регулювання економіки. – 2012. – № 1. – Ст. 54 – 58. Yu. O. Golub Sutnist ta rol kontrolyu derzhavnyx zakupivel u suchasnyx umovax / Golub Yu.O. // Mexanizm reguluvannya ekonomiky. – 2012. – № 1. – St. 54 – 58.

SHMATOVA J. THEORETICAL AND PRACTICAL PROBLEMS OF CONTROL OVER CONDUCTING PUBLIC PROCUREMENT PROCEDURES